

**Cumhurbaşkanı Frank-Walter Steinmeier
tarafından
Hanau Saldırısı Kurbanları Yakınlarının
23 Eylül 2020 tarihinde
Bellevue Sarayı'nda
Karşılanması
münasebetiyle yapılan
Konuşma**

Sizlerin yüzlerinize bakıyorum ve düşüncelerim 20 Şubat akşamına gidiyor. Hanau'daki kanlı saldırı vahşetinin üzerinden sadece bir kaç saat geçmişti. Belediye Sarayı'nda bir araya gelerek oradan Uyarı Nöbetinin yapılacağı yere geçilecekti. Salon çaresiz bir acıyla doluydu. Birlikte sustuk ve de ağladık. İnanılmazı tarif edebilecek ya da kavramamızı sağlayabilecek kelimeler yoktu. Tek amacımız acıya birlikte dayanmaktı. Ve bu tahammül edilemeyecek kadar zordu.

O günün üstünden yedi ay geçti. Ama acımız kaldı. Bu arada kiminiz, acılarını kelimelere dökme gücünü buldu. Canice işlenen bu şiddet suçunun görüntülerinin gözlerinin önünden gitmediği gecelerdir. Sabahları akla gelen ilk düşünceyi; en gaddar şekilde sizden koparılan ve yanınızda olmadıklarının tekrar ve tekrar bilincine vardığınız sevdikleriniz: Kızınız ya da kız kardeşiniz, oğlunuz ya da ağabeyiniz.

Kiminiz olanlara bugüne kadar inanmıyor. Ya da duyulan acının tarifsiz büyüklüğü karşısında inanmak istemiyor. Kiminiz halen oğlunuzun eve gelmesini bekliyorsunuz. Kiminiz kaybı ancak zamanla hissediyor ve geriye kalan sınırsız boşluğu. Gündelik hayatta atılan her adım zor geliyor. Geleceğe bakmak ise daha da zor geliyor – sevdiklerinizin olmadığı bir geleceğe.

Korona krizi sizi yas tuttuğunuz bir dönemde ayrıca ve özellikle sert vurdu. Bir araya gelerek paylaşımda bulunamadığınız için. Kendinizi yalnız ve izole edilmiş hissettiğiniz için.

Özellikle, ırkçı cinayetlerin, kurbanların ve acınızın pandemiden ötürü unutulacağından endişelenmek zorunda kaldığınız için.

Sayın Aile Bireyleri: Ama biz unutmuyoruz. Unutmamalıyız ve unutmayacağız. Eşim ve ben bugün size bu ülkede birlikte yaşadığınız vatandaşların büyük çoğunluğu adına şunu söylemek istiyoruz: En çok istediğimiz bu olmasına rağmen acınızı silemiyoruz. Ama şunu bilmelisiniz: Yanınızdayız. Bu ülke – sizin ülkeniz- yanınızdadır. Almanya'nın kalpleri sizden yanadır.

Olanlar birçok insanı halen üzüyor, öfkelenendiriyor ve kararlı kılıyor. Bir kaç hafta önce sizde, Hanau'da ve ülkemizin birçok diğer şehirlerinde düzenlenen acınızı paylaşma ve dayanışma gösterileri bunu gösterdi. Ve bunu bugün burada da, Bellevue Sarayı'nda da hissettiğinizi umuyorum.

Biliyorum, bazılarınız için buraya Berlin'e seyahat etmek kolay değildi. Buna rağmen gelmiş olmanız bizi onurlandırıyor. Sizlerin ve hepimizin 19 Şubat'ta kaybettiğimiz insanları bugün birlikte anmak istiyoruz. Ve sizin yas tuttuğunuz bu zor döneme nasıl dayandığınızı dinlemek; ihtiyacınız olan ve umduğunuz desteğin olup olmadığını bilmek istiyoruz.

Tamamen farklı hikâyeleri olan dokuz insanı anıyoruz. Geleceklerini kuran, hayalleri için mücadele eden, çevrelerine destek olan bir kadın ve sekiz erkek. Hayatlarında yapmak istedikleri daha birçok şey vardı. Ve hepsinin ortak bir yönü vardı: Kendilerini Hanau olarak görüyorlardı – kendileri ya da aileleri zamanında nereden gelmiş, inançları ve sevinçleri ne olursa olsun.

Ölümleri geride büyük bir boşluk bıraktı. Ve bu boşluk kalıcıdır. Bu dokuz insanın ne kadar özel şahsiyetler olduğunu sizden iyi kimse bilemez. Onları bize anlattığınız, yüzlerini görmemizi sağladığınız için size müteşekkirim. Onları unutmayacağız. Ve adlarını söylemekten vazgeçmeyeceğiz:

Sedat Gürbüz, Gökhan Gültekin, Said-Nesar Hashemi, Vili Viorel Păun, Ferhat Unvar, Mercedes Kierpacz, Hamza Kurtović, Fatih Saraçoğlu, Kaloyan Velikov.

Bugün Behçet Gültekin'i de anıyoruz, Gökhan'ın babasını. Kendisini tanıma imkânım olmuştu. Olaydan sadece bir kaç hafta sonra ağır hastalığını yenemedi. Oğlunun ölümü son gücünü de elinden aldı.

İrkçi ve aşırı sağcı bir suikastçının onları "yabancı" olarak görmesinden ötürü dokuz insan öldü. Saçları siyah olduğu için, ya da bir Shisha Bar'da buldukları için kurşunlanarak öldürüldüler. Aralarından biri, Vili Viorel Păun, açıkça anlaşıldığına göre faili takip ederek durdurmaya çalışmış. Şimdiye kadar bildiklerimiz ışığında cesareti ve başkalarını koruma iradesi hayatına mal oldu.

Saldırgan kurbanları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kendilerine temsili olarak saldırdı. Canice kin duygularının hedefi göçmenlik geçmişleri olan insanlardı. Anne babaları ya da büyükanne ve büyükbabaları Güney'den Almanya'ya gelmiş olan insanlar. Farklı;

yabancı olarak algıladığı ve bulanık dünya görüşüne göre "Alman olmayan", buraya ait olmayanlar olarak damgaladığı insanlardı.

İşlediği suç, ırkçılık ve diğer insanı hor gören diğer tüm ideolojilerin soğuk ve kör mantığını ortaya koyuyor. İnsanları herhangi bir özelliğinden ötürü zorla gruplara ayıran ve değersizleştiren; onları kökenleri, inançları, cinsiyetleri, ya da dünya görüşlerine indirgeyen; eşsiz olduklarını kabul etmeyen her kimse, demokrasimizin yaşam ilkesine karşı gelmektedir. İnsan onuru, her bir insan onuru dokunulmazdır. Anayasamızın koruması altındadır.

Hanau terör saldırısı dokuz eşsiz insanın hayatına mal oldu. Yabancı değil, bu toplumun bir parçası olan dokuz insan. Onların her biri bu ülkeye aittiler. Ve her birinin kendine has özellikleri vardı. Onların hikâyeleri, göç alan toplumumuzda çoktan birbirinden çok farklı yaşamların kaynaştığı bir genç kuşağın yetişmiş olduğunu gözler önüne seriyor. Artık çoktandır kimin nereden geldiği değil; ne yaptığı ve nereye gitmek istediğini önemseyen bir genç kuşak. İrkçi tanımlamalar insana düşmanlıktır ve çok yönlü toplumumuzun yaşam gerçekliğinin hakkını vermemektedir.

"Biz" "onlara" karşı, "onlar" "bize karşı" – bu nefretin dilidir. Küçük düşürmenin dilidir bu, şiddete zemin hazırlayan. İnsanları birbirlerine karşı kıskırtan ve toplumumuzu bölmek isteyenlerin dilidir. Ülkemizde insanların her ne zaman onuru kırılıyorsa sesimizi yükseltmemiz ve dayanışma göstermemiz gerekir. Bunu 19 Şubat kurbanlarına borçluyuz.

Ülkemizde insanların çoğu yeni Almanya çeşitliliğini bir zenginlik olarak görüyor. Birlikte yaşamak istiyorlar ve bunu her gün bu şekilde yaşıyorlar. Sizde Hanau'da olsun, burada Berlin'de olsun ve Cumhuriyet'in diğer birçok yerinde olsun aynı şekilde. Bu çeşitli insanlar çocuk yuvalarında ve okullarda, atölyeler ve bürolarda, Cafelerde ve spor kulüplerinde karşılaşıyorlar. Ve hepsi – ve hepimiz gibi – farklılıkları kabullenmeyi de öğreniyorlar ve uyuşmazlıkları tartışmayı, karşılıklı saygı duyarak ve eşit göz hizasında.

Ama şunu da biliyoruz: Hanau'daki ırkçı terör gökten zembille inmedi. Ülkemizde ırkçılık var, Müslümanlara karşı düşmanlık ve Yahudi düşmanlığı var. İnsanlar koyu ten renklerinden ötürü, bir camide namaz kıldıkları veya kipa giydikleri için sokak ortasında hakarete uğruyor, tehdit ediliyor, saldırıya uğruyor ve katlediliyorlar. Aşırı sağcılığın kökleri toplumumuzun derinliklerine kadar iniyor. Bu, ciddi ve vahim bir sorundur. Yaşadığımız Korona günlerinde de bunu hiç gözden kaçırmamamız gerekir.

Hepiniz damgalanmak ve dışlanmanın nasıl bir his olduğunu biliyorsunuz. Sevgili Bayan Kurtoviç, siz şöyle dediniz: "İrkçılık ve ayrımcılık her ne kadar uyum sağlamakta başarılı olmuş olsak ve kendimizi Alman olarak görsek de bizim için her gün yaşadığımız bir

durumdur." Sözlere derin bir hayal kırıklığı anlaşıyor. Bu topluma ait olmak için mücadele ettiniz. Bu topluma yoğun katkılarda bulundunuz. Buna rağmen bazılarının gözünde halen "yabancı" kalıyorsunuz. Bunun ne kadar acı olduğunu, ne kadar öfkeli olduğunu, kendim bunu yaşamak zorunda kalmamam da anlıyorum.

Federal Cumhurbaşkanı olarak yanınızdayım, dışlanma ve ayrımcılığa maruz kalan tüm insanların yanındayım. Kimsenin daha az değerli olduğu hissine kapılmayacağı bir ülke için birlikte mücadele edelim. Kimsenin isminden ya da ten renginden ötürü daha az imkân sahibi olmadığı bir ülke için. İnternette, sokakta ya da parlamentoda dilimize özen gösterdiğimiz bir ülke için.

Hanau saldırısını ve çok sayıda diğer aşırı sağcı şiddet eylemini hatırlamak bizi bir o kadar daha kararlı kılıyor. Sağcı teröristler sürekli demokratik göç toplumumuzu kanlı saldırılarla sarsmaya çalıştılar. Cumartesi günü Münih'te 40 yıl önce düzenlenen "Oktoberfest" saldırısının kurbanlarını anma törenine katılacağım. Ve 9 Ekim tarihinde Halle şehrini ziyaret edeceğim; Yahudileri ve Müslümanları hedef alan ve ne Yahudi ne Müslüman olan iki insanın öldüğü korkunç saldırılardan bir yıl sonra.

Ölenleri unutmayacağız. Hatıraları bunu bizden talep ediyor ve bize bu yükümlülüğü veriyor. Devletimizin ve güvenlik kuvvetlerinin görevi, geldiği yer, inancı ve ten rengi ne olursa olsun ülkemizde her insanı korumaktır. Münih, Halle ve Hanau bizi bu tür saldırıları gelecekte engellemek için elimizden gelen her şeyi yapmak için uyarıyor. Ve ülkemizde kimsenin kendisini korumasız hissetmek zorunda kalmaması için daha çok şey yapmak üzere uyarıyor.

Ama sadece devlet değil, tek tek herkes kin ve şiddete karşı mücadele etmelidir. Çevremizde insanlar komplo efsanelerinden bahsediyor, dillendiriyor ve kendi kabuğuna çekiliyorsa destek sunmamız ve alarm sinyalleri vermemiz gerekiyor. Gündelik hayatta insanlar küçük düşürülüyorsa buna hemen müdahale etmek zorundayız. Ve aşırı sağcılar her nerede yollara dökülüyorsa çok net tavır almalıyız. Umursamazca yanlarında dolaşmaya devam eden herkes onlara katılmış oluyor.

Ülkemizde bu kadar çok insanın ırkçılığa karşı tavır almalarından çok mutluyum. Seslerini Korona günlerinde dahi duyurmuş ve görünürlüklerini korumuş olmalarından ötürü. Siz Hanımefendiler ve Beyefendiler de geçtiğimiz haftalarda bu birliktelikten yana güçlü bir tavır sergilediniz. Çektiğiniz onca acı karşısında hiç de kolay bir şey değil bu. Bence sizin bu mücadeleniz Almanya'da halen kin ve kışkırtmadan yana olan herkesi utandırmalı ve henüz bu insan düşmanlığına karşı mücadele etmeyen herkesi harekete geçirmelidir.

Sevgili Bayan Unvar, son olarak bir ay önce Hanau'da düzenlenen anma töreninde dile getirdiğiniz etkileyici sözlerinizden alıntı yapmak

istiyorum: "Çocuklarımız" dediniz, "boşuna ölmüş olmamalılar. Ölümleri ırkçı saldırıların sonu olmalı. Ölümleri yeni bir şeyin başlangıcı olmalı; ırkçılık olmayan okulların ve hepimizin eşit haklara sahip olduğu bir birlikte yaşamın. (...) Eğer bunu başarırız, oğlumun mezarı başında 'sen bunun için mücadele ettin ve başardın oğlum' diyeceğim."

Sevgili Bayan Unvar, bu büyük emel uğruna birlikte mücadele edelim; ırkçılık, kin ve şiddet olmayan bir toplum için. Birbirimize kenetlendik. Birbirimizin arkasındayız ve birlikte yaşamak istiyoruz. Hanau'un mesajı budur ve böyle kalacaktır.

Teşekkür ederim.